

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **E., spol. s r. o.** proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje** se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích ze dne 6. 3. 2007, č. j. 52 Ca 68/2006 - 30,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích ze dne 6. 3. 2007, č. j. 52 Ca 68/2006 - 30, **se z r u š u j e** a věc **se mu v r a c í** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalovaný jako stěžovatel domáhá zrušení označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích, kterým bylo pro vady řízení zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 11. 8. 2006, č. j. OŽPZ/26183/2006/VR, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu v Poličce (dále též správní orgán I. stupně) ze dne 13. 2. 2006, č. j. OÚRaŽP/776r/2005HR. Žalovanému byla dále uložena povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 2000 Kč.

II.

Stěžovatel v kasační stížnosti opřené o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“) namítá, že mu krajský soud vytkl vady nedůvodně. Odmítá, že by věnoval pozornost pouze posudkům, které vyslovily vliv na harmonické měřítko krajiny a že naopak přehlédl posudek, který se věnoval ekonomické stránce věci. Tvrdí, že při rozhodování vycházel ze všech posudků nebo jejich částí, stejně jako ze své znalosti předmětné lokality i ze své předešlé správní praxe. Upozorňuje přitom na to, že ekonomické hodnocení přínosu stavby v posudku Ing. J., jehož přehlédnutí je mu v napadeném rozsudku vytýkáno, je směřováno do věty: „*Navrhované dvě větrné elektrárny ovlivní krajinný ráz posuzovaného regionu. Vzhledem k tomu, že se jedná o výrobu energie*

z alternativních, obnovitelných zdrojů, je míra narušení přírodního prostředí únosná, s přihlédnutím k přínosu plynoucímu z provozu těchto zařízení.“ Stěžovatel odmítá, že by důkazní hodnotu tohoto posudku přehlédl.

Tvrdí zároveň, že hodnocení ekonomického přínosu nelze vyvyšovat nad vlastní předmět řízení, tedy nad zachování hodnot krajiny, mj. harmonického měřítka krajiny.

Názor soudu, podle kterého určitý ekonomický přínos může odůvodnit vydání souhlasu, i když dochází ke zcela zjevnému výraznému narušení krajinného rázu, považuje ze nepřijatelný.

Dále podotýká, že není proti výstavbě větrných elektráren jako obnovitelných zdrojů energie, což dokládá tím, že v současné době je šest takovýchto elektráren na území Pardubického kraje v provozu a probíhá stavební řízení na nejméně sedm dalších. Aktivní přístup Pardubického kraje ostatně dokládá i to, že je zpracovávána studie, vymezující vhodné lokality pro umístění vertikálních staveb, např. větrných elektráren.

Proto navrhuje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

III.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že rozhodnutí soudu považuje za zákonné a požaduje tedy zamítnutí kasační stížnosti.

Tvrzení, podle kterého určitý ekonomický přínos může odůvodnit vydání souhlasu, i když dochází ke zcela zjevnému výraznému narušení krajinného rázu přírody, se totiž podle něj v odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu neobjevuje.

Uvádí, že ve vytipované lokalitě jsou vhodné podmínky pro větrné elektrárny, a odmítá tak názor vyslovený v rozhodnutí stěžovatele, podle nějž je třeba uvažovat i o dalších způsobech využití obnovitelných zdrojů energie.

Dále tvrdí, že blízkost přírodního parku tvrzená v rozhodnutí stěžovatele není relevantní a argumentace stěžovatele je proto nesprávná.

IV.

Z obsahu správního spisu zjistil Nejvyšší správní soud následující skutečnosti rozhodné pro posouzení kasační stížnosti.

Oznámením o zahájení správního řízení ze dne 5. 8. 2005 bylo zahájeno řízení ve věci vydání závazného stanoviska k umístění stavby ve smyslu § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny a to konkrétně dvou větrných elektráren V. v k.ú. J.

V rámci řízení byly vyhotoveny čtyři znalecké posudky, a to posudky Agentury ochrany přírody a krajiny ČR (AOPK), Ing. J., Ing. K. a Ing. V. Dále bylo již dříve zpracováno zhodnocení společností L. & spol., s.r.o jako součást oznámení záměru dle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, a o změně některých souvisejících zákonů (EIA).

Závěry jednotlivých posudků se co do závěrů ohledně vlivu na krajinný ráz lišily. Podle Ing. J. K. stavba neovlivní výrazně krajinný ráz a lze ji považovat v lokalitě za přípustnou.

Z posudku Ing. I. J. vyplývá, že navrhované dvě větrné elektrárny ovlivní krajinný ráz posuzovaného regionu. Vzhledem k tomu, že se jedná o výrobu energie z alternativních, obnovitelných zdrojů, je míra narušení přírodního prostředí únosná, s přihlédnutím k přínosu plynoucímu z provozu těchto zařízení.

Závěry AOPK byly odlišné, když bylo konstatováno, že navrhovaný záměr bude mít silný vliv na krajinný ráz. Negativní vliv stavby na krajinný ráz nelze snížit ozeleněním stavby ani jiným barevným nebo technickým řešením.

Konečně Ing. V. zastával názor, že vliv navržené stavby dvou větrných elektráren na harmonické měřítko a vztahy v krajině včetně vlivů estetických na dané místo a přiléhající okolí je významný. Stavba má dle něj nadbytečné rozměry, vymykající se účelnosti ve vztahu k průměrné roční rychlosti větru.

Dva posudky tedy hodnotily vliv na krajinný ráz jako silný, významný či nadbytečný, jeden posudek jej posoudil jako nevýrazný a jeden uznal, že stavba ovlivní krajinný ráz, avšak to může být vyváжено přínosy plynoucími z provozu těchto zařízení.

Správní orgán I. stupně shora citovaným rozhodnutím ze dne 13. 2. 2006 vydal nesouhlas se stavbou dvou větrných elektráren.

Proti tomu podal žalobce odvolání. Opřel je zejména o tvrzení, že dopad stavby na krajinný ráz nebude významný. Zároveň zpochybnil kvalitu a spolehlivost posudků AOPK a Ing. V., když zpochybnil kompetenci i nezájatost zpracovatelů posudku. Dále kritizuje, že orgán I. stupně ani zpracovatelé nepostupovali podle Metodického pokynu k vybraným aspektům postupu orgánů ochrany přírody při vydávání souhlasu podle ustanovení § 12 zákona č. 114/1992 Sb., které souvisí s umísťováním staveb vysokých větrných elektráren. Vytkl zejména, že stavba nemá nadbytečné rozměry a odmítl snižování stožárů, protože jde podle něj o řešení, které je nemoderní a v rozporu s ekonomickými a provozními nároky na větrné elektrárny.

Stěžovatel napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Odmítl přitom námitky žalobce. Uvedl, že se zabývá pouze otázkami souvisejícími s ochranou krajinného rázu. K ekonomickým a podobným aspektům lze sice přihlížet, avšak jejich hodnocení mu nepřísluší. Konstatoval, že v rámci hodnocení vycházel ze všech posudků, dokumentů i znalostí, které měl k dispozici, nicméně je na něm, které závěry přijme a které nikoliv. Odmítá tvrzení, že použití nižších stožárů musí znamenat užití zastaralých elektráren. Stěžovatel v této souvislosti konstatoval, že v případě vysokých větrných elektráren půjde o cizorodý prvek v krajině vždy, avšak na základě posouzení je nutno rozhodnout, zda je cizorodost únosná či ne. V daném případě upozornil na skutečnost, že v blízkosti zamýšlených staveb se nachází přírodní park a CHKO. V souvislosti s tím rovněž uvedl, že rozdílné závěry posudků jsou ovlivněny tím, že některé příkládaly vyšší váhu např. ekonomickým hlediskům. Stěžovatel však v souladu s účelem řízení posuzoval především vliv na krajinný ráz. Pokud jde o využití zdrojů obnovitelné energie, stěžovatel uvedl, že existují i jiné zdroje obnovitelné energie, které by krajinný ráz zasáhly méně a je tedy možné uvažovat o nich.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž namítal nepřezkoumatelnost citovaného rozhodnutí žalovaného a napadal fakt, že se stěžovatel bezdůvodně přiklonil k těm závěrům znaleckých posudků, které vyzněly pro žalobce nepříznivě. Rovněž prý stěžovatel pochybil, když v pochybnostech nepoužil eurokonformní výklad a nerozhodl ve prospěch možnosti, zajišťující výrobu energie z obnovitelných zdrojů, což by bývalo bylo v souladu se směrnicí EP a Rady č. 2001/77/ES. Nezákonný měl být i postup stěžovatele spočívající v tom, že nepřezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně v plném rozsahu.

Krajský soud v rozsudku napadeném nyní projednávanou kasační stížností stěžovateli vytkl, že přehlédl důkazní hodnotu posudku Ing. J. v části týkající se hodnocení ekonomického přínosu a vycházel výlučně z posudku AOPK a Ing. V. To považoval krajský soud za pochybení zejména s přihlédnutím ke znění ustanovení § 1 zákona číslo 114/1992 Sb., podle kterého platí, že „[...] je nutno zohlednit hospodářské, sociální a kulturní potřeby obyvatel a regionální a místní poměry.“ Krajský soud to považoval za zásadní procesní pochybení při hodnocení důkazního materiálu a rozhodnutí stěžovatele tedy pro vady řízení zrušil. Soud má proto za to, že v novém řízení bude nutno vycházet z nového posudku, který by se zabýval ekonomickou stránkou věci a naplnil tak účel zákona, stanovený v citovaném § 1. Soud dále zdůraznil, že smyslem ustanovení § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. není bez dalšího zabránit umístování staveb, které by mohly negativně ovlivnit krajinný ráz, nýbrž s jejich umístěním počítá. V případě větrných elektráren je pak krajinný ráz ovlivněn vždy, a proto je pro vyslovení nesouhlasu třeba, aby přistoupila ještě další relevantní skutečnost, která nesouhlas odůvodní. S ostatními žalobními námitkami se krajský soud rovněž vypořádal, avšak nepřisvědčil jim.

V.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel namítá nesprávné posouzení právní otázky soudem spočívající v tom, že soud stěžovateli nedůvodně vytkl, že přehlédl důkazní hodnotu posudku Ing. J. v části zabývající hodnocením ekonomického přínosu stavby větrných elektráren, což považoval za vadu řízení, pro niž rozhodnutí stěžovatele zrušil. K tomu je vhodné předeslat, že jakkoliv je v daném případě spornou otázkou vad správního řízení, pro které bylo krajským soudem zrušeno rozhodnutí stěžovatele, což na první pohled implikuje kasační důvod zakotvený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (tzv. jiná vada řízení před soudem), má Nejvyšší správní soud za to, že v projednávané věci se skutečně jedná o tvrzenou nezákonnost napadeného rozsudku. Pro tento dílčí závěr svědčí skutečnost, že v daném případě se nutnost zohlednění ekonomického přínosu stavby odvíjí právě od právního posouzení, do jaké míry je toto zohlednění relevantní z hlediska zákona (viz níže). Jak totiž plyne z odůvodnění rozhodnutí žalovaného, tento výslovně uvedl, že se zabýval pouze otázkami souvisejícími s ochranou krajinného rázu, neboť předmětem tohoto řízení je posouzení vlivu záměru výstavby větrných elektráren daných parametrů na krajinný ráz a vydání či nevydání souhlasu k jeho dotčení; k ekonomickým a jiným aspektům lze přihlížet, avšak pouze podpůrně, nelze z nich vycházet jako z určujících či jediných.

Krajský soud k tomu ve svém rozsudku uznává, že stěžovatel dostatečně hodnotil dotčení krajinného rázu a svůj závěr o dopadu zamýšlených staveb na krajinný ráz dostatečně odůvodnil, přičemž respektoval svoji předchozí rozhodovací činnost. I ostatní žalobní námitky, s výjimkou opomenutí důkazní hodnoty části posudku Ing. J., soud proto neuznal jako důvodné.

Jádrem sporu tedy je, zda pochybil stěžovatel tím, že přehlédl důkazní hodnotu posudku Ing. Janíkové v části zabývající hodnocením ekonomického přínosu stavby větrných elektráren a že (mj. právě tímto přehlédnutím) nedostatečně zohlednil hospodářské, sociální a kulturní potřeby obyvatel a regionální a místní poměry, k čemuž prý měl být zpracován nový znalecký posudek.

Zdejší soud nejprve považuje za nutné vyslovit se k výkladu účelu zákona provedeného krajským soudem a z toho plynoucích povinností pro orgány ochrany přírody a krajiny. Krajský soud totiž z ustanovení § 1 poslední věty zákona č. 114/1992 Sb. dovozuje, že stěžovatel byl povinen vypořádat se s ekonomickými otázkami staveb a přihlídnout k posudkům v části hodnotící ekonomický přínos. Opačný přístup by byl podle krajského soudu nerespektováním účelu zákona.

Nejvyšší správní soud ve svých úvahách vycházel ze smyslu a účelu právní úpravy obsažené v ustanovení § 12 zákona č. 114/1992 Sb. Účelem tohoto zákona, jak je ostatně zřejmé z jeho § 1, ve znění účinném ke dni rozhodování žalovaného, je přispět k udržení a obnově přírodní rovnováhy v krajině, k ochraně rozmanitostí forem života, přírodních hodnot a krás a k šetrnému hospodaření s přírodními zdroji. Zákon o ochraně přírody a krajiny tedy chrání mj. krajinu, jakožto část zemského povrchu s charakteristickým reliéfem, tvořenou souborem funkčně propojených ekosystémů a civilizačními prvky, a chrání též prostřednictvím § 12 její ráz. Krajinným rázem je zejména přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti. Krajinný ráz je chráněn před činností snižující jeho estetickou a přírodní hodnotu. Zásahy do krajinného rázu, zejména umisťování a povolování staveb, mohou být prováděny pouze s ohledem na zachování významných krajinných prvků, zvláště chráněných území, kulturních dominant krajiny, harmonické měřítko a vztahy v krajině. Každý zásah do krajinného rázu je přitom nutné považovat za potenciální ohrožení významných krajinných prvků. Tyto zásahy do krajinného rázu, pokud by jej mohly snížit nebo změnit, je možné provádět jedině se souhlasem orgánu ochrany přírody podle ustanovení § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Účelem a smyslem rozhodování orgánu ochrany přírody podle citovaného ustanovení je tedy ochrana krajinného rázu před těmi činnostmi, které do něj zasahují tak, že snižují jeho estetickou nebo přírodní hodnotu, krom jiného i harmonické měřítko a vztahy v krajině. Právě takovou změnou je umístění stavby, která je výraznou výškovou dominantou, do území zastavěného toliko nižší zástavbou, jako jsou rodinné domy, či nezastavěnou vůbec. Nástrojem, který k dosažení tohoto účelu má orgán ochrany přírody k dispozici, je udělování souhlasu podle § 12 odst. 2 citovaného zákona. (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 97/2001 - 39, podobně rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 1 As 17/2004 - 41, obojí dostupné na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud tak v první řadě konstatuje, že považuje za přinejmenším poněkud matoucí, pokud krajský soud na tato rozhodnutí odkazuje jako na judikaturu potvrzující nutnost zohlednění hospodářských, sociálních a kulturních potřeb obyvatel a regionálních a místních poměrů. Odkaz totiž následoval za textem odůvodnění, v němž byla tato část zvýrazněna. V žádném z citovaných rozhodnutí zdejšího soudu se však komentář k této části ustanovení § 1 zákona č. 114/1992 Sb. nevyskytuje.

Dále je třeba uvést, že dikce ustanovení § 1 cit. zákona, podle níž „*je nutno zohlednit hospodářské, sociální a kulturní potřeby obyvatel a regionální a místní poměry,*“ je zjevně ustanovením programovým a obecným, stanovícím zejména výkladová východiska pro další

části zákona. Toto ustanovení je tedy dále v příslušných částech zákona blíže konkretizováno. Zohlednění uvedených potřeb přitom nemůže znamenat negaci primárních cílů zákona (například cílů soustavy Natura 2000), nýbrž hledání řešení respektujících veřejný zájem, avšak zároveň neovlivňujících primární účel zákona či ovlivňujících jej co možná nejméně (podobně srov. Zákon o ochraně přírody a krajiny. Komentář. Ladislav Miko, Hana Borovičková a kol. Praha: C.H. Beck, 2007, str. 76).

Zohlednění ekonomického přínosu je tedy namísto pouze tehdy, pokud navrhovaná stavba zasahuje do krajinného rázu co možná nejméně. Pokud je vliv na krajinný ráz příliš velký, není možné jej vyvážit o to větším ekonomickým přínosem, lze-li najít alternativní řešení zasahující do krajinného rázu méně, a přitom ještě z hlediska hospodárnosti vhodné. Nestanoví tedy povinnost, aby v každém jednotlivém případě, bez ohledu na povahu a rozsah zasažení krajinného rázu, bylo zkoumáno, zda ekonomický přínos stavby nevyvažuje zásah do krajinného rázu. Je však samozřejmě na místě hledání kompromisního řešení. Opačný výklad ustanovení § 1 zákona č. 114/1992 Sb. by proto nebyl výkladem účelovým (teleologickým), nýbrž naopak výkladem účel zákona popírajícím.

Jinými slovy, posouzení ekonomických přínosů není v řízení podle ustanovení § 12 odst. 2 cit. zákona rovnocennou otázkou ve vztahu k vlastnímu zkoumání možnosti snížení či ovlivnění krajinného rázu. Jde o otázku podružnou, která nemůže hrát v případech významného dotčení krajinného rázu rozhodující roli.

Nejvyšší správní soud tedy přisvědčuje názoru stěžovatele, podle něhož k otázkám ekonomické povahy nepochybně lze při tomto rozhodování přihlídnout; ekonomickou stránku stavby však nelze vyvyšovat nad vlastní předmět řízení, tedy zachování hodnot krajiny a harmonického měřítka v krajině.

Zvláštní povinnost zkoumat ekonomický přínos stavby tedy stěžovateli nevznikla. Deklaratorní ustanovení § 1 poslední věty zákona č. 114/1992 Sb. zjevně nemá stanovit zvláštní povinnost zkoumat v řízení podle ustanovení § 12 odst. 2 cit. zákona ekonomický přínos. Má pouze sloužit jako obecné vodítko a výkladový korektiv, tedy jako jakási pojistka proti výkladu zákona, který by upřednostňoval konzervování současného stavu krajiny bez ohledu na veřejné potřeby. Jinými slovy, z tohoto ustanovení neplyne povinnost orgánu ochrany přírody a krajiny vyžádat si znalecký posudek v otázce ekonomických přínosů stavby a zabývat se jím. Ke stanovení konkrétních povinností slouží ustanovení v dalších částech zákona (např. § 5a odst. 5, 5b odst. 1, § 43, § 56 apod.). Ekonomický přínos může odůvodnit zásah do krajinného rázu, avšak nikoliv zásah excesivní. Opačný výklad by byl popřením účelu zákona.

V souvislosti se zmiňovaným přehlednutím důkazní hodnoty posudku Ing. J. v části týkající se hodnocení ekonomického přínosu stavby navíc zdejší soud konstatuje, že celý ekonomický přínos je hodnocen následovně: „Navrhované dvě větrné elektrárny ovlivní krajinný ráz posuzovaného regionu. Vzhledem k tomu, že se jedná o výrobu energie z alternativních, obnovitelných zdrojů, je míra narušení přírodního prostředí únosná, s přihlednutím k přínosu plynoucímu z provozu těchto zařízení.“ U takto apodikticky odůvodněného závěru by Nejvyšší správní soud skutečně nepovažoval za překvapivé, pokud by byl přehlednut. Z toho, že předmětem zkoumání v řízení podle ustanovení § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. je především zkoumání snížení či ovlivnění krajinného rázu, a nikoliv zkoumání ekonomických přínosů, stěžovatel ve svém rozhodnutí vycházel.

Vzhledem k tomu, že stavba větrné elektrárny je cizorodým zásahem do krajiny vždy, je pak zřejmé, a v tom je třeba přisvědčit krajskému soudu, že samotné ovlivnění krajinného rázu nemůže odůvodnit nesouhlas s realizací stavby podle citovaného ustanovení § 12 odst. 2. Takový přístup by byl absurdní, neboť by znemožnil výstavbu větrných elektráren (či jakýchkoliv jiných podobných staveb) úplně, což jistě není smyslem zákona ani dotčeného ustanovení. To ovšem stěžovatel ve svém rozhodnutí ani netvrdí. Přípustný však zjevně není ani opačný výklad (k němuž tenduje krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku), podle něhož by byl zásah do krajinného rázu ospravedlnitelný vždy, pokud by existoval dostatečný ekonomický přínos. Navrhovaná stavba totiž nesmí krajinný ráz ovlivnit excesivně.

Z toho zjevně vycházel i stěžovatel. Z obsahu spisu je zjevné, že byla diskutována možnost snížení stožárů větrných elektráren, což by podle stěžovatele snížilo dopad na krajinný ráz na přijatelnou úroveň. Je tedy patrné, že ekonomická potřeba výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů byla reflektována, avšak pouze za podmínky, že zásah do krajinného rázu sice bude existovat, ale nebude tak významný. Rozhodně tedy nelze říci, že by stěžovatel a priori brojil proti stavbě větrných elektráren jako takové. Pouze požaduje, aby zásah do krajinného rázu nebyl příliš významný. Podle názoru zdejšího soudu je takový postup zcela v souladu s účelem zákona a zohledňuje zmíněný výkladový korektiv podle citovaného ustanovení § 1, neboť reflektuje zájem na výrobě energie (v daném případě dokonce z obnovitelných zdrojů), avšak přihlédne k němu pouze za situace, kdy narušení krajinného rázu není příliš velké (princip proporcionality). Primárním účelem předmětného řízení totiž skutečně je ochrana krajinného rázu před snižováním estetické či přírodní hodnoty, a nikoliv posuzování ekonomických vlivů stavby.

Jen pro úplnost Nejvyšší správní soud považuje za vhodné zdůraznit, že se tímto nikterak meritorně nevyjadřuje ke vhodnosti či nevhodnosti realizace předmětné stavby, neboť za situace, kdy krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného pro vady řízení, a nikoliv pro nezákonnost, by takovéto posouzení bylo zjevně předčasné.

Zároveň však je nezbytné uvést, že ohledně hodnocení právních závěrů učiněných v napadeném rozsudku dospěl zdejší soud k názoru, že „*přehlédnutí důkazní hodnoty posudku Ing. J. v části týkající se hodnocení ekonomického přínosu*“, které bylo v napadeném rozsudku označeno jako zásadní procesní pochybení, ani fakt, že se stěžovatel jinak podrobněji nezabýval ekonomickým přínosem staveb, procesním pochybením není. Jinými slovy, stěžovatel neměl povinnost zvlášť hodnotit ekonomický přínos stavby a „opomenutím“ části posudku Ing. J. procesně nepochybil a jeho rozhodnutí je tak v tomto ohledu zákonné. Pokud tedy krajský soud zavázal správní orgán k zadání nového posudku, „který zodpoví nikoliv jen otázku harmonického měřítka, nýbrž a zejména rovněž otázku přínosu zamýšlených staveb ve smyslu účelu zákona dle § 1 zákona č. 114/1992 Sb.“, učinil tak nad shora popsaný zákonný rámec a v tomto ohledu je napadený rozsudek nezákonný.

VI.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je z výše uvedených hledisek důvodná, a proto napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst.1 s. ř. s. zrušil. Věc mu současně věc vrátil k dalšímu řízení, v němž je podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. To konkrétně znamená, že při hodnocení důvodnosti podané žaloby nemůže dospět k závěru o vadách správního řízení, spočívajících v nezohlednění závěrů ing. J. ohledně hodnocení ekonomického přínosu stavby větrných elektráren jakožto alternativních a obnovitelných zdrojů energie a dále v nezadání nového posudku.

Protože Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. listopadu 2007

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu